

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

דנג"ץ 78526-08-26

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

המבקשים: 1. ח"כ אביחי בוארון
2. לביא זכויות האזרח, מינהל תקין ועידוד ההתיישבות

נגד

המשיבים: 1. בחרנו בחיים! – משפחות שכולות ונפגעי פעולות

איבה

2. הרצל חגי'אג'

3. בועז קוקיא

4. שר המשפטים

5. היועצת המשפטית למשרד המשפטים

6. מפכ"ל המשטרה

7. פרקליט המדינה

8. שר התפוצות והמלחמה באנטישמיות

9. משמר הדמוקרטיה הישראלית

בקשה מיום 2.9.2026 לפסלות שופט

בשם המבקשים: עו"ד אבישג שוורץ

החלטה

1. בפני בקשת פסלות לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). היא מכוונת לכך שאפסול את עצמי מלשבת בדין בבקשות לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה מיום 12.8.2026 בבג"ץ 65416-03-26 (הנשיא י' עמית והשופטים ד' מין ו-ח' כבוב).

2. למען הסדר הטוב יובהר כי שתי הבקשות לדיון נוסף (דנג"ץ 78526-08-26 ו-78526-08-26) דנג"ץ 78757-08-26) הועברו לטיפול בהתאם להחלטותיו של הנשיא עמית מיום 27.8.2026. בהחלטות האמורות צוין כי הדבר נעשה בהתאם לסדרי העבודה הנוכחיים, שהונהגו בשל כהונתו של המשנה לנשיא נ' סולברג כיושב ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-26. אוסיף כי כך נעשה עוד קודם להגשתן של הבקשות שבפני כעת (ראו: דנג"ץ 31195-08-26 שם ניתנה החלטה של הנשיא עמית ביום 11.8.2026).

3. ברמת הפירוט הנדרשת לענייננו יצוין כי פסק הדין מושא הדיון הנוסף דחה עתירה שהגישו המשיבים 1-3, הם המבקשים בדנג"ץ 78757-08-26: ארגון בחרנו בחיים! – משפחות שכולות ונפגעי פעולות איבה ושני הורים שכולים. המבקשים כאן – ח"כ אביחי בוארון וארגון לביא זכויות האזרח, מינהל תקין ועידוד ההתיישבות – צורפו כמשיבים לאותה עתירה, והם גם המבקשים בדנג"ץ 78526-08-26. בעיקרו של דבר, פסק הדין מושא הבקשות לדיון נוסף קבע, בדעת רוב של הנשיא עמית והשופט כבוב, כי אין מניעה להעביר את חומרי החקירה בפרשת ההדלפה של הסרטון ממתקן "שדה תימן" לידיו של פרקליט המדינה, לאחר שהיועצת המשפטית למשרד המשפטים מצאה כי הוסרה המניעות שחלה על טיפולו בעניין בשלבים קודמים. בדעת מיעוט, השופט מין סבר כי בהתאם לקביעותיהם של פסקי דין קודמים בסוגיה, ובפרט בג"ץ 18615-11-25 מיום 16.11.2025 שניתן על-ידי השופטת י' וילנר, השופט א' שטיין והשופטת ג' כנפי-שטייניץ (להלן: עניין משמר הדמוקרטיה), לא ניתן לומר שמניעותו של פרקליט המדינה הסתיימה בטרם מונה גורם מפקח על החקירה על-ידי שר המשפטים. הבקשות לדיון נוסף שהונחו על שולחני נסבות על פסק דין זה, שתואר כאמור בקיצור נמרץ. להשלמת התמונה יצוין, במאמר מוסגר, כי המבקשים שבפני הגישו אף עתירה עצמאית בעניינה של הפרשה, במקביל להתדיינות בבג"ץ 65416-03-26 שלו הם היו צד כאמור, וזו נדחתה ביום 30.7.2026 מחמת חוסר ניקיון כפיים (בג"ץ 46587-06-26, המשנה לנשיא סולברג והשופטות וילנר ו-ר' רונן).

4. בבקשת הפסלות הצביעו המבקשים שני טעמים המקימים, לשיטתם, עילה לפסילתי מלדון בתיקים. הטעם הראשון ממוקד בכך שישבתי, לצד השופטים מין ו-ר' כשר, בהליך קודם שנסב על אופן בדיקת ההדלפה, עוד לפני שהתבררה מעורבותם של גורמים במערכת אכיפת החוק במעשה (בג"ץ 33366-09-24). פסק הדין באותו עניין, שניתן ביום 2.2.2025, הורה על מחיקתן של העתירות על רקע החלטתם של גורמי הייעוץ המשפטי לממשלה, שהתקבלה במהלך ההתדיינות, ולפיה הליך הבדיקה המקדימה של ההדלפה יהיה נתון לפיקוח מטעם היועצת המשפטית לממשלה באמצעות המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים). המבקשים מדגישים כי הם אינם טוענים שבית משפט זה "נתן ידו לטיוח בידועין", ומציינים כי לגישתם "ההנחה המתבקשת היא כי בית המשפט הוטעה אף הוא" (בפסקה 25 לבקשה). לצד זאת, המבקשים סבורים כי מאחר שההליך הנוכחי הוא תוצאה מאוחרת של הטעיה שאף אנוכי "נמנית עם קורבנותיה", כך נטען (שם), קיים חשש ממשי שלא אוכל להכריע בעניין בלב פתוח

ובנפש חפצה. עוד הם טוענים כי בנסיבות המקרה נודעת חשיבות מיוחדת להקפדה על מראית פני הצדק.

5. הטעם השני לטענת המבקשים נעוץ בהחלטתי מיום 22.2.2026 בהליך מאוחר יותר, עתירה שכוונה למתן הוראות ליועצת המשפטית למשרד המשפטים בקשר לטיפול בפרשת ההדלפה (בג"ץ 71267-02-26). לטענת המשיבים – וכבר עתה ייאמר כי מדובר בהצגה לא נכונה של הדברים – באותה החלטה הוריתי ליועצת המשפטית למשרד המשפטים, כך לשיטתם, להודיע "מיהו הגורם בפרקליטות המדינה שאליו יועברו חומרי החקירה" (פסקה 29 לבקשה). המבקשים טוענים כי החלטה זו הניחה את המבוקש בקבעה כי חומרי החקירה יועברו לפרקליטות המדינה, וכל שנותר לברר הוא בידי מי. לפי הנטען, בכך הבעתי דעתי ביחס לפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה, שביישומו עוסקות הבקשות לדיון נוסף וכן פסק הדין שביסודן. המבקשים טוענים כי מדובר ב"דעה נעולה" המקימה חשש ממשי למשוא פנים.

6. לאחר ששקלתי את הבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות אף ללא צורך בתגובות מטעם הצדדים (לדחיית בקשת פסלות שאינה מגלה עילה ללא תגובות, ראו למשל: ע"פ 2440/09 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2009); ע"א 6478/17 ס.ב. ניהול מקרקעין בע"מ נ' תינהב חברה לבניה ופיתוח (1990) בע"מ, פסקה 4 (24.9.2017); בג"ץ 9037-08-24 הכהן נ' ראש הממשלה, פסקה 6 (9.1.2026)). הטעמים שהועלו בבקשה אינם מקימים כל עילת פסלות, ולו מרוחקת.

7. אשר לטעם הראשון, ראוי להדגיש קודם כול כי פסק הדין בבג"ץ 33366-09-24 ניתן על-ידי הרכב שכלל אף את השופט מ'ינן, אשר כזכור ישב בדין גם בהליך מושא הבקשות לדיון נוסף (בג"ץ 65416-03-26). והנה, המבקשים כאן – שהיו צד לאותה התדיינות – לא העלו כל טענת פסלות כלפי השופט מ'ינן, לא כל שכן כזו הנסבה על הטעם המוצג כעת, לראשונה. יובהר כי פסק הדין שעליו מושתתת טענת הפסלות ניתן *per curiam*, מפי ההרכב כולו לרבות השופט מ'ינן, כך שעילת הפסלות הנטענת, ככל שהמבקשים מצדדים בה, הייתה אמורה לחול אף עליו. בהקשר זה אין כל משמעות להיותי ראשת ההרכב.

8. יוטעם, כי הגם שלא ניתן היה להעלות את הטענה כלפיי בשלבים קודמים, משעה שאותה טענה ממש הייתה רלוונטית ביחס לשופט אחר מבלי שהועלתה כלפיו – ספק גדול אם זו צולחת את מבחן השיהוי. כידוע, טענת פסלות יש להעלות בהזדמנות

האפשרית הראשונה לאחר שהתגלתה העילה שביסודה, ואין להמתין עמה לעת מצוא, בבחינת "נשק סודי" שניתן לשמור ככל שההליך אינו מתפתח לשביעות רצונו של בעל הדין (ראו: בג"ץ 5405/22 פלוני נ' בית הדין הדתי הדרוזי בעכו, פסקה 24 (23.1.2023)). לא למותר אף להזכיר כי "חובת תום הלב משמיעה גם את העיקרון, שלפיו אל לו לבעל דין להשתהות בהגשת טענת הפסלות" (יגאל מרזל דיני פסלות שופט 55 (2006) (להלן: מרזל)). על רקע זה, גם אם באופן פורמלי לא נפל פגם של שיהוי בבקשה המכוונת לפסילתי, ברי כי התנהלותם של המבקשים מנוגדת לחובתו של בעל דין לנהוג בתום לב בהליך של פסילת שופט (ראו והשוו: ע"א 1852/17 פלוני נ' פלונית, פסקה 9 (6.4.2017)). לא זו אף זו: הגשת הבקשה רק בשלב הנוכחי מעוררת חשש לשימוש בדיני הפסלות ככלי לעיצובו של הרכב בית המשפט כראות עיניהם של המבקשים, וזאת אין לאפשר (ראו והשוו: ע"פ 566/21 ברמלי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (16.2.2021); דנג"ץ 30682-08-25 נציב שירות המדינה נ' לביא – זכויות האזרח, מינהל תקין ועידוד ההתיישבות, פסקה 4 (11.2.2026)).

9. לצד זאת, ולו בשם מראית פני הצדק, אינני פוטר את עצמי מהתייחסות אף לגופה של הטענה. בעניין זה אדגיש כי בפסיקתו של בית משפט זה הובהר לא אחת כי רק לעתים נדירות ייקבע שהפעילות השיפוטית כשלעצמה מבססת חשש ממשי למשוא פנים. הדברים נפסקו הן ביחס לאמירות של המותב והן ביחס להחלטותיו (ראו והשוו: 4086/22 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (22.6.2022)). עוד נקבע כי "גם כאשר שופט יושב בשני הליכים שונים הקשורים לאותה פרשה עובדתית ומעורבים בהם אותם בעלי דין, 'ההכרעה בהליך המוקדם בזמן אינה מקימה, מיניה וביה, עילת פסלות לגבי ההליך המאוחר בזמן'" (בג"ץ 1787/24 שטמר נ' בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, פסקה 13 (5.3.2024)). הדברים יפים גם למקרה דנן. חשוב אף יותר: תוכנו של פסק הדין בבג"ץ 33366-09-24 אינו רלוונטי במישורין להליך הנוכחי. מדובר בהליך מוקדם שהתנהל בשלב שבו התשתית העובדתית שהונחה בפני בית המשפט הייתה שונה לחלוטין, כאמור מבלי שהיה כל מידע ביחס למעורבות של מי מגורמי הפרקליטות הצבאית בהדלפה. אם כן, אין בפסק הדין האמור כדי להקים חשש ממשי למשוא פנים מצדי, ואף לא חשש למראית פני הצדק.

10. אשר לטעם השני, אפתח בכך שהמבקשים הציגו את החלטתי מיום 22.2.2026 בבג"ץ 71267-02-26 באופן מוטעה שלא היה נאמן למקור. ההחלטה האמורה ביקשה מהיועצת המשפטית למשרד המשפטים לעדכן מיהו לשיטתה הגורם המתאים "בפרקליטות על שלוחותיה השונות" שאליו ניתן להעביר את חומרי החקירה לצורך קידום

הטיפול בעניין. ההחלטה כלל לא התייחסה באופן ספציפי לפרקליטות המדינה. ההחלטה התייחסה אפוא במפורש לשלוחותיה השונות של הפרקליטות (לרבות, בין השאר, פרקליטות מחוז, שלגביהן לא עלו טענות ספציפיות למניעות בשום שלב). די בכך כדי לדחות את הטענה הבלתי מבוססת – הן מאחר שהיא מיוסדת על פרטים שגויים והן מאחר שחובת תום הלב החלה על המבקש לפסול שופט דורשת בין השאר "להימנע מניסוחים העלולים ליצור תמונה מעוותת באשר למה שהתרחש במציאות" (מרזל, בעמ' 54).

11. מכל מקום, ואף כאן אדרש לגופם של דברים, בהחלטה צוין במפורש כי זו ניתנת "מבלי לנקוט כל עמדה". ממילא נקבע לא אחת כי "הנטל להוכחת 'נעילת דעת' הוא כבד ואינו מורם גם מקום שהמותב מעיר על הרושם הלכאורי שעולה מהחומר המשפטי ועל סיכויי ההליך" (עפ"ס 42300-12-25 פלונית נ' פלונית, פסקה 6 (1.6.2026)). אם כך נפסק ביחס למצבים שבהם המותב הביע דעה באשר לסוגיה העומדת בפניו, קל וחומר כאשר מדובר אך בשאלה שהופנתה לאחד הצדדים להליך, וזאת כאמור ללא נקיטת עמדה. כך או אחרת, הדברים שנכתבו בפסקה 9 לעיל רלוונטיים גם ביחס לטעם השני שהועלה כבסיס לבקשת פסלות. אין אפוא כל יסוד לטענה לפיה עמדתי בהליך הנוכחי היא בגדר "דעה נעולה" המקימה חשש ממשי למשוא פנים. עוד יש לומר שההחלטה הנזכרת הייתה החלטת ביניים בלבד, שהובילה בסופו של דבר למתן פסק דין שבו נמחקה העתירה – אף זאת ללא נקיטת כל עמדה לגוף הדברים. פסק הדין ניתן ביום 17.3.2026 בהרכב שכלל גם את הנשיא עמית ואת השופטת כנפי-שטייניץ. לא למותר לציין כי המבקשים כאן לא העלו טענות פסלות דומה ביחס לשיבתו של הנשיא עמית בהליך מושא הדיון הנוסף (בג"ץ 65416-03-26) חרף היותו חבר במותב שמחק העתירה הנזכרת.

12. טרם סיום ניתן להוסיף, למעלה מן הצורך, כי לנוכח ריבוי ההליכים שעסקו בפרשת ההדלפה, הלכה למעשה כמעט כל השופטים המכהנים כעת בבית משפט זה טיפלו בשלב כלשהו בתיק הקשור אליה במישרין או בעקיפין. מבלי לגרוע מההלכה הכללית שהוזכרה לעיל, לפיה דיון קודם של המותב בעניינם של הצדדים או באותה פרשה עובדתית אינו מקים כשלעצמו עילת פסלות, ראוי להזכיר כי ככל שטענות פסלות מבוססות על טעם מסוג זה, לא מן הנמנע שניתן לדחותה אך מכוח "עקרון הצורך" או "כלל ההכרח", אשר קיבל ביטוי אף בסעיף 77א(3א) לחוק בתי המשפט (ראו: בג"ץ 1711/24 התנועה למען איכות השלטון נ' שר המשפטים, פסקה 38 (8.9.2024); מרזל, בעמ' 393-394).

13. בסיכומו של דבר, אם כן, לא זו בלבד שלא מצאתי ממש בטעמים שביסוד בקשת הפסילה, אלא שגם המתכונת אשר בה אלה הועלו הייתה לקויה.

14. סוף דבר: הבקשה נדחית. משלא התבקשו תגובות אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"ו (03 ספטמבר 2026).

דפנה ברק-ארז
שופטת